



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou ve věci

žalobce: T. S., bytem P.,
zastoupen advokátem Mgr. Vojtěchem Fořtem, se sídlem Vodní 90,
344 01 Domažlice,

proti

žalovanému: **Krajský úřad Plzeňského kraje,**
se sídlem Škroupova 18, 306 13 Plzeň,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 1. 2018 č. j. PK-DSH/15284/17,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou doručenou Krajskému soudu v Plzni dne 22. 1. 2018 domáhal zrušení výše uvedeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí MÚ Horšovský Týn, č. j. PO7888/2017, přest. č. 127/2017/PD ze dne 4. 10. 2017 (dále také „prvoinstanční rozhodnutí“), kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 7 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na

pozemních komunikacích, ve znění účinném ke dni spáchání přestupku (dále jen „zákon o provozu“) v souvislosti s porušením § 4 písm. c) téhož zákona, za což mu byl uložen správní trest pokuty ve výši 5 000,- Kč, zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 6 měsíců a úhrada nákladů řízení ve výši 1 000,- Kč. Rozhodnutím MÚ Horšovský Týn byl žalobce uznán vinným z přestupku, když dne 20. 4. 2017 v 19:05 hodin na silnici II. tř. č. 193 mezi obcemi Horšovský Týn a Domažlice, ve směru jízdy na obec Domažlice, v prostoru za odbočkou na obec Jeníkovice, jako řidič motorového vozidla AUDI O7, RZ..... předjížděl před sebou jedoucí motorové vozidlo Renault Clio, RZ..... v místě, kde je to dopravní značkou B21a (zákaz předjíždění) zakázáno.

2. Žalobce v žalobě namítal, že se rozhodnutími obou správních orgánů cítí poškozen a zkrácen na svých právech, neboť dle názoru žalobce správní orgány nesprávně vyhodnotily provedené důkazy a nesprávně interpretovaly znění zákona o provozu. Žalobcovou stěžejní argumentací je skutečnost, že nemohl naplnit skutkovou podstatu jemu připisovanému přestupku, jelikož před sebou jedoucí vozidlo nepředjel, nýbrž je pouze objel. Nadto tak dle žalobce učinil v přehledném úseku poté, co se ujistil, že svým manévrem nikoho neohrozí, a poté, co k tomu byl řidičem před ním jedoucího vozidla vyzván bliknutím pravého blinkru.
3. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě uvedl, že s žalobou nesouhlasí, protože s námitkami žalobce, které taktéž uváděl v odvolání, se řádně vypořádal v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Dále žalovaný uvedl, že v odvolacím řízení neshledal žádné důvody pro zrušení prvoinstančního rozhodnutí, naopak shledal toto rozhodnutí za souladné s právními předpisy. Žalovaný setrval na závěru, že důvody žalobce, jež jej vedly, i přes jeho vědomí o umístění svislé dopravní značky zakazující předjíždění, k předjížděcímu manévru, byly irelevantní. Žalovaný konstatoval, že vozidlo, jež se pohybuje, nelze objíždět, nýbrž takový vůz je předjížděn, přičemž předjíždění bylo v daném úseku zakázáno. Žalovaný byl toho názoru, že on ani správní orgán I. stupně nepochybili při hodnocení důkazů, naopak provedli veškeré dokazování za účelem zjištění skutečného stavu věci a řídili se zásadou materiální pravdy. Spáchání přestupku žalobci řádně prokázali. Nakonec žalovaný navrhl zamítnutí žaloby.
4. Součástí správního spisu je oznámení o přestupku ze dne 20. 4. 2017, ze kterého plyne, že žalobce si byl vědom zákazu předjíždění v úseku, kde provedl předjížděcí manévr. Ve výpovědi ze dne 16. 8. 2017 svědek nstržm. A. H. potvrdil, že dne 20. 4. 2017 jako řidič policejní hlídky zastavil žalobce poté, co předjížděl v úseku, kde je toto dopravní značkou zakázáno.
5. Při jednání dne 4. 10. 2017 byl vyslechnut řidič předjížděného vozu, který správnímu orgánu sdělil, že předmětného dne jel automobilem své matky, který měl poruchu, takže nejel rychleji než 60 km/h. Vzpomněl si, že ho v kopci za zastávkou u odbočky na obec Mrchojedy předjelo vozidlo jedoucí za ním, když ho k tomu na přehledném úseku vyzval spuštěním pravého ukazatele změny směru jízdy a najel k pravému kraji vozovky, jelikož nemohl s vozem jet rychleji než 60 km/h. Poté ho také předjeli policisté, kteří ho následně zastavili před obcí Domažlice.
6. Při jednání se též vyjadřoval žalobce, který uvedl, že měl v den spáchání přestupku sjednanou schůzku v Mrákově, ale kvůli různým okolnostem se zpozdil, a proto následně spěchal, aby schůzku stihl včas. Za těchto okolností také předjel pomalu jedoucí vozidlo

Renault Clio, jehož řidič ho k tomu vyzval spuštěním pravého blinkru. Kdyby řidič před ním jedoucího vozu neblinkal, vůz by nepředjížděl. Daným úsekem žalobce dle svých slov projíždí už dlouhá léta, o zákazu předjíždění v daném úseku ví.

7. Správní orgán prvního stupně ve svém rozhodnutí uvedl, že má za nepochybné naplnění skutkové podstaty přestupku. Z podkladů shromážděných ve spisové dokumentaci, zejména z výpovědí svědků a obviněného bylo zjištěno, že obviněný předjel před ním jedoucí vozidlo v úseku, kde je toto dopravní značkou zakázáno, byť si byl vědom zákazu předjíždění v daném úseku. Dále správní orgán konstatoval, že obviněného jako řidiče nezprošťuje povinnosti respektovat zákaz předjíždění, daný dopravní značkou, ani pomalu jedoucí vozidlo, které mu ukazatelem změny směru naznačuje předjetí a umožňuje mu jej najetím k pravému okraji vozovky, ani skutečnost, že spěchá na schůzku. Správní orgán dále neshledal žádné významné okolnosti, které by opodstatňovaly neoznačit jednání žalobce za přestupek. Správní orgán se dále v prvoinstančním rozhodnutí zabýval odůvodněním uložených sankcí a polehčujícími okolnostmi případu.
8. Žalovaný se ztotožnil s názorem správního orgánu I. stupně. Na straně 5 napadeného rozhodnutí interpretoval rozdíl mezi objížděním (§ 16 zákona o provozu) a předjížděním a dospěl k závěru, že v případě, kdy se vozidlo stále pohybovalo, i když pomalou rychlostí, jednalo se o jeho předjetí. Tento svůj závěr žalovaný odůvodnil výpověďmi svědků a žalobce při jednání před správním orgánem I. stupně. Žalovaný dále dospěl k závěru, že žádný důvod uvedený v odvolání odvolatele nezprošťuje povinnosti dodržovat povinnost danou dopravní značkou zákazu předjíždění. Nelze ani tolerovat nerespektování značky v případě, kdy odvolatel vyhodnotil situaci jako neohrožující. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí na straně 6 též zabýval tím, zda jednání žalobce naplnilo skutkovou podstatu přestupku, a dospěl k závěru, že byly naplněny obligatorní znaky přestupku – formální znak (jednání je za přestupek výslovně označeno), materiální znak (společenská nebezpečnost) a subjektivní stránka (zavinění nejméně ve formě nevědomé nedbalosti). Žalovaný se také zabýval odvolatelovou námitkou nesprávného hodnocení provedených důkazů, přičemž konstatoval, že neshledal pochybení správního orgánu, když důkazy byly hodnoceny v souladu se zásadou volného hodnocení důkazů. Závěry správního orgánu měl žalovaný za logické a řádně odůvodněné.
9. O věci samé bylo rozhodnuto bez jednání podle § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen s. ř. s.), neboť s tím žalobce i žalovaný souhlasili.
10. Žalobu soud **neshledal** důvodnou.
11. Podle § 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní „*Při přezkoumání rozhodnutí vychází soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.*“
12. Dle § 75 odst. 2 věty první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní „*Soud přezkoumá v mezích žalobních bodů napadené výroky rozhodnutí.*“
13. Podle § 68 odst. 3 věty první zákona č. 200/2004 Sb., správní řád „*V odůvodnění se uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.*“

14. K námitce žalobce, že nenaplnil skutkovou podstatu přestupku, jenž je mu připisován, soud uvádí, že skutkový stav byl správními orgány jednoznačně prokázán. Spisová dokumentace je komplexní a prokazuje, že žalobce, který byl policejní hlídkou ztotožněn, předjížděl v úseku, kde je to dopravní značkou zakázáno. Toto vyplývá z výpovědi zasahujícího policisty nstržm. H., z výpovědi svědka J. i z výpovědi samotného žalobce, přičemž tento vypověděl, že si byl vědom toho, že v daném úseku se předjíždět nesmí. Žalovaným bylo též vyčerpávajícím způsobem odůvodněno, proč se v daném případě jednalo o předjíždění, nikoliv o objíždění, jak namítal žalobce. Objížděním je podle § 16 zákona o provozu situace, kdy řidič objíždí vozidlo, jež zastavilo nebo stojí, nebo překážku v provozu na pozemních komunikacích anebo chodce. Vzhledem k tomu, že mezi stranami nebylo sporu o tom, že vozidlo pana J. jelo přibližnou rychlostí 60 km/h, tedy se pohybovalo, nešlo v daném případě o objíždění. Současně žalovaný dostatečně jasně a podrobně vysvětlil, proč nelze žádnými žalobcem uváděnými důvody (pozdní příjezd na schůzku, výzva před ním jedoucího řidiče, pomalu jedoucí auto) ospravedlnit jeho protiprávní jednání. Žádný z těchto důvodů není relevantní při zkoumání naplnění skutkové podstaty přestupku. Žalovaný správně dospěl k závěru, že žalobce naplnil všechny obligatorní znaky přestupku. Protiprávní jednání žalobce je zákonem označeno za přestupek (formální znak). Jednání žalobce je společensky škodlivé, neboť žalobce svým manévrem mohl ohrozit zákonem chráněný zájem (materiální znak), ačkoliv žalobce namítal, že předjížděl v přehledném úseku, kde nemohl nikoho ohrozit. K tomu soud uvádí, že v daném úseku je značka umístěna a žalobce je povinen ji jako účastník provozu plně respektovat. Soud odkazuje na posouzení naplnění materiální stránky přestupku v napadeném rozhodnutí na straně 6, se kterým soud souhlasí a plně se s ním ztotožňuje. Posledním znakem přestupku bylo zavinění, kdy žalobce spáchal přestupek minimálně z nevědomé nedbalosti, naplnil tak skutkovou podstatu přestupku stanoveného v § 125c odst. 1 písm. f bod 7 zákona o provozu.
15. K druhé části žalobcovy námitky ohledně nesprávného vyhodnocení důkazů soud uvádí, že tato námitka byla již dostatečně a výstižně vypořádána žalovaným v odvolacím rozhodnutí a soud se s názorem žalovaného zcela ztotožňuje. Žalovaný v napadeném rozhodnutí konstatoval, že správní orgán I. stupně postupoval v souladu se zásadou volného hodnocení důkazů při vydání prvoinstančního rozhodnutí, přičemž v odůvodnění tohoto rozhodnutí uvedl své úvahy a své závěry vyplývající z provedených důkazů logicky a řádně odůvodnil. Soud musí souhlasit se žalovaným a přisvědčit, že prvoinstanční rozhodnutí bylo v souladu s výše zmíněnou zásadou a v souladu se zákonem.
16. K tomu soud uvádí, že princip zásady volného hodnocení důkazů tkví v hodnocení důkazů podle vnitřního přesvědčení hodnotitele, založeného na pečlivém uvážení všech okolností případu jednotlivě i v jejich souhrnu. Tato zásada však nesmí být projevem libovůle, resp. svévole. Je nezbytné ji strukturovat do konkrétních komponentů a kritérií. Jedním z nich je transparentnost rozhodování, tedy povinnost důkazní postup vždy vyčerpávajícím způsobem popsat a logicky i věcně přesvědčivým způsobem odůvodnit (srov. usnesení Nejvyššího soudu České republiky sp. zn. 8 Tdo 853/2007, ze dne 23. 8. 2007). Zásada volného hodnocení důkazů vyplývá i ze znění odstavce třetího § 68 správního řádu.
17. Soud v daném případě shledal, že rozhodnutí obou správních orgánů byla řádně odůvodněna ve smyslu § 68 správního řádu, přičemž bylo zřejmé, na základě jakých podkladů, úvah a důkazů dospěly ke svým závěrům. V takovém případě jsou obě rozhodnutí přezkoumatelná a soud má pouze omezený prostor pro přezkoumání

hodnocení důkazů. Soud je oprávněn v podstatě přezkoumávat pouze zákonnost napadeného rozhodnutí, nikoliv skutečnost, k jakému závěru správní orgány došly, pokud tento nejde vyloženě proti smyslu zákona.

18. S ohledem na veškeré výše uvedené skutečnosti soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) zamítl.
19. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., kdy by na náhradu nákladů řízení měl právo žalovaný, jež měla ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, ani nepožadoval jakoukoli jejich náhradu, proto nebyla náhrada nákladů žádnému z účastníků řízení přiznána.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Plzeň 21. červen 2019

Mgr. Jana Komínková v.r.
samosoudkyně